

© 2016 EDITURA FOR YOU

Redactor: Carmen Radu

Tehnoredactor: Felicia Drăgușin

Copertă: Irina Scăunăș

Ilustrația copertei: „Visul Anisiei”, de Ana-Maria Zapodeanu

Toate drepturile asupra prezentei versiuni aparțin Editurii For You.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din
această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al editurii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOINEA-RĂDUCANU, CARMEN

Visătorii nu mor niciodată / Carmen Voinea-Răducanu. - București:

For You, 2016

ISBN 978-606-639-122-1

821.135.1-4

Tel./fax. 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: foryou@editura-foryou.ro, comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-For-You

Instagram: @edituraforyou/

Twitter: @EdituraForYou

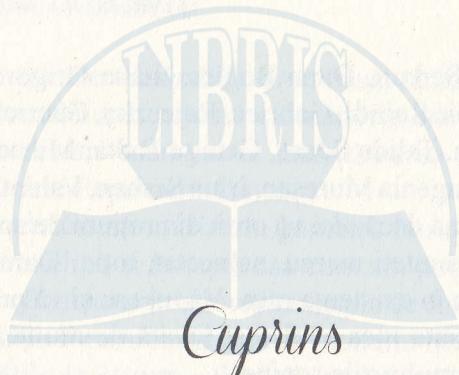
Printed in Romania

ISBN 978-606-639-122-1

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Visătorii nu mor niciodată

EDITURA FOR YOU
București, 2016

Prefață	9
Visători despre o visătoare	13
Argument	17
Cu vânt, înainte!	23
Îmi învăț binele	26
Mulțumesc!	29
Călătoare prin mine însămi	33
Căutătorul de sine	35
Tâlharul	38
Când m-am întâlnit cu optimismul?	44
Ce e iubirea?	48
Cine mai are timp de drame?	51
Neîntoarcerea Fiului Risipitor	55
Nu despre timp	58
Mihaela	61
Irinei mele	67
Mărturisiri	71
Realitate sau visare?	74
Sfânta Nepăsare	78
Steaua ei norocoasă	83
Calea stelelor căzătoare	87
Tăcerea nopților albe	90

Tot eu	92
Un rebut uman	94
Când s-o-mpărțât norocu'	99
Cine și cui îi întoarce spatele?	102
Deschid ferestrele către Cer	106
Din nou despre Îngeri	111
Mieii lui Dumnezeu	114
Femeia uitată de Dumnezeu	118
„ <i>In aeternum damnatus est!</i> “	125
<i>Poker Face</i>	128
Lumea virtuală	131
Descântec	133
Dieta universală <i>alla Șoarece</i> (alimentație și sport)	138
Dor	142
Zbor	144
Cea mai frumoasă privire	146
Visătorii nu mor niciodată	147

Oglinzi și umbre

Oglinzi și umbre	151
Autoportret	152
Joc de șah	154
Chemare	156
Compoziție sentimentală	157
Un alt fel de Eu	159
Faliment sentimental	161
Expert în viețile altora	163
Himere	165
Vieți în derivă	167
Păsări de pradă	169
Unde se duc visurile să moară?	171
Teoria cunoașterii	173
Iubirea nu mai locuiește aici	174

Unde se duce Iubirea când se duce?	177
Scrisoare Evei.....	180
Scrisoare de mulțumire	184
„ <i>Noli me tangere</i> “	186
Calea Rătăcișilor	189
Casa mea din cer	191
Ceea ce purtăm în inimile noastre	193
Celor vrednici de milă	197
Cu Iubire	203
Butaforie și durere	205
Dacă.....	209
De toamnă	210
Descântec de dragoste	212
Drumul către fericire	214
Drumuri printre voi	216
Femeile de care ne ferim	219
Fiecăruia ce i se cuvine (principiu moral)	223
Fracturi biografice	225
Lecția despre singurătate	230
M-am părăsit, împotriva tuturor regulilor morale	234
Iubirile îngropate de vii nu mor niciodată	236
Oportunism și Înviere	238
Lecții	241
Zădănicie și trudă	246
Visătorul	248

Revista Tango – Marea Dragoste

Matematică în cuvinte	251
Prima zi de școală	254
Mara	259
Mărunt îndreptar despre visuri	263
Buddha, șarpele și crizantema	267
1 Aprilie	270

Munca l-a iubit pe prost	274
Vreau ceea ce mi se cuvine!	279
Matilda	284
Îngerii au reședință permanentă pe Pământ	290
Buricul Pământului	295
Portret	297
Când istoria e scrisă de îngingători	300
Dansând pe sărmă	303
O poveste din vremea năpârcilor	306
Calea Orbilor	319
Fata care trăia în vis	322
Nemilostiva artă de a fi ingrat	325
Sufletul nepereche	341
Am fost cea mai frumoasă femeie din lume	345
Ce-i este iertării cu neputință?	350
Egoismul, suprema singurătate	353
Despre pasiune, fără năduf	356
Judecata de Apoi. Inculpată: Eva	360
Hazardul	363
Suntem Iubire	366
<i>My Bucket List</i>	369
<i>Postfață</i>	375

Cu vânt, înainte!

*A*m început să scriu această carte cu gândul că voi aduna în cuvinte toate melancoliile acelea cărora nu mai pot să le dau altă identitate, una din afara rândurilor aşezate cuminti, cu picioarele goale, în roua din iarba dimineților de vară.

Fiindcă melancoliile poveștilor mele sunt foarte ample. Uneori încerc să le cuprind cu brațele, poate din îmbrățișare vor ieși mai blajine, mai smerite, mai caline. Poate că măcar lor voi reuși să le ostoiesc la piept toate mâhnirile. Ori, împresurate de-atâta tandrețe, își vor pierde încrederea în ele și se vor abandona definitiv în Iubire. Nu e ușor.

Iar ele, puzderii de fericiri de a fi tristă, adunate de prin toate cotloanele și firidele ființei mele, vor putea astfel să capete sens și viață. Si leac, mai ales leac.

Sigur, nu sunt scriitoare – nu că nu mi-aș dori să fiu! –, dar nu sunt, pur și simplu. Eu știu asta și țin neapărat să vă spun adevărul încă de la început, și nu neapărat dintr-o teamă de judecata-de-apoi venită dinspre voi, cititorii mei (deși ea există și e firească), ci din decentă și dintr-un respect uriaș pe care-l port celor pe care îi consider a fi condeierii adevărați, cei care v-au făcut să visați, să sperați, să fiți mai buni, să așezați în rafturile bibliotecilor voastre cărțile lor. Dar știu în același timp că sunt, cu siguranță, o povestitoare. Poate chiar una cu

ceva har. Una pe care niște oameni de aceeași simțire cu ea s-ar opri să o asculte. Știu și că uneori s-ar putea să nu-mi iasă pe deplin exercițiul de a-mi așterne în scris poveștile sau cel al sincerității, dar nu dintr-o nedemnă dorință de a piti ceva în colțuri umbroase, ci mai mult dintr-o neștiință a mânuirii cu-vântului aceluia care m-ar putea zidi întru renaștere. Și-atunci vă cer iertare. Îndurare. Pentru că și încercările nereușite sunt tot zbateri nemilostive, la fel ca împlinirile, cele ajunse la un liman fericit doar după ce-au năzuit întru desăvârșire în Purgatoriu.

Scriu pentru că mi-e bine în fața cuvintelor ca la ieșirea luminoasă din biserică într-o noapte de Înviere. Mi-e liniște. Mi-e pace, iar ea se așterne doar în urma pașilor lor. Pentru că mă doare lin, dar neostenit, aşezarea slovelor întru desăvârșirea poveștilor, precum sufletul la drumul liniștit din noaptea de Paști printre crucile dintr-un cimitir unde odihnesc întru eternitate amintirile despre trupurile lumești ale sufletelor dragilor mei din Cer.

Vă las cu mine. Vă las în compania timidă a primului meu volum de autor-povestitor. Mi-a luat ceva timp să ajung până aici, dar acum a venit clipa să-mi spun cu bucurie că visul meu cuminte s-a împlinit, chiar dacă s-a așezat la o coadă nesfârșită până ca timpul lui să se întrupeze. Însă înainte de orice, cîtindu-mă, vă rog să țineți seama că nu mi-e teamă de trecut. Și nici vouă nu ar trebui să vă fie. Nu pentru că nu se mai poate întoarce, el nu a fost niciodată plecat de lângă mine. Și nici de lângă voi nu este. Nici de prezent sau de viitor, consecințe ale propriilor noastre alegeri, bune sau greșite – oricum, toate ne-au fost scrijelite în ADN. Ci pentru că cine am fost, cine suntem și cine vom rămâne nu ne poate lua nimeni, oricât de jos ne-ar împinge sau oricât de sus ne-ar visa. Destinul ne este amestecat cu sângele, s-a amalgamat insolit cu tristețea și fericirea și, ca la Facere, ne curg împreună toate,implacabil, prin vene.

Visătorii nu mor niciodată

Trecutul s-a reunit, după ce l-am nesocotit îndelung și dureros (cel puțin eu), cu prezentul și mai ales cu toate visurile mele despre viitor. Și nimeni nu a spus că va fi simplu. Dar va fi. Pentru că într-o zi o bucată de Cer s-a desprins din înalt și s-a prăbușit peste mine, revelându-mi Adevărul de dincolo de ceea ce știam că pot accepta: de dincolo de ușă. De dincolo de limită.

Iar azi, dimineațile mele fericite arată toate la fel. Pentru că am avut de împlinit un vis, iar visul m-a purtat din cele mai neatinse puncte ale cerului până în străfundurile infernului. M-am plimbat astfel prin Bine și Rău, prin a fi și a nu fi, prin lacrimă și fericire. Și-am ajuns la mine simplu, curat, natural: prin sinceritate și credință. Prin încredere și speranță. Prin bunăvoița Universului și prin bunătatea și exercițiile voastre de admirărie necondiționată. Și-am știut că trebuie să vă mărturisesc și vouă ceea ce a fost esențial pentru mine: că visătorii nu mor niciodată. Și renasc întotdeauna din propria lor cenușă.

București, 14 martie 2016

LIBRIS

Îmi învăț binele

-am condamnat mereu pe cei care și-au așezat interesele proprii mai presus de oricine din preajma lor: familie, prieteni, oameni nevinovați, loiali, dragi și aşa mai departe. Îi cunoașteți și voi prea bine, sunt cei care-și repetă mereu, constant încrezători în steaua lor norocoasă, „Milă mi-e de tine, dar de mine mi se rupe inima de milă ce mi-este“. I-am judecat cu asprime și am interpretat perfect aria calomniei în auzul tuturor acelora care m-au pus la zid când mi-am tratat oamenii dragi cu mai mult respect decât cel pe care mi l-am demonstrat mie însămi. Arătându-le în acest fel – în mintea mea doar! – că așezându-se mai presus de cei de lângă ei este un lucru de ocară, nesfîntit în nicio catedrală ridicată în onoarea bunătății sufletești, și că siniubirea fără limite e o atitudine lipsită de morală și de generozitate.

Astfel că mi-am dedicat toată viața mea de ființă rațională (oare?) erijării mele într-un soi de Don Quijote, crezând cu sinceritate despre mine că m-am născut să fiu un om drept și că faptele mele intru apărarea celor iubiți o demonstrează. Și că, lăsându-mă pe mine deoparte, recunoștința zeilor mă va aduce mai aproape de raiul acela pământesc pe care toți îl slăvим, dorindu-l, poate, mai presus de acela celest.

Evident că m-au șifonat aproape întotdeauna bătăliile purtate în numele altora și, cu toate că în mintea mea morală eram mereu victorioasă, în realitate lucrurile stăteau exact pe dos: pierdeam pe toate fronturile, nu numai pe acela pe care-mi tăram în suferință, ciungă și oloagă, rănilor săngerânde, deschise. În plus, eram deja cu un picior deasupra prăpastiei, într-un echilibru precar și deloc maiestuos, de fiecare dată. Dar nu înțelegeam și mă îmbătam cu agonia mea perfectă, demnă cumva în mintea mea încercată de aburii propriei mele dreptăți, de moartea oricărui spirit înalt deja ridicat la Ceruri din timpul vieții, iar sunetele recviemului mi se înfășurau a fericire în toate circuitele nervoase împresurându-mi inima – și, da, mi se părea că aşa stau mereu lucrurile cu fiecare om, aveam vaga senzație că am mai trăit cândva în același fel și am gândit cu aceeași măsură șirbă și-a fost și drept, și bine, chiar de calea nu mi-a fost ușoară.

Acum încerc să-mi învăț binele. Să mă împac cu toate cele netrăite și nevisate de mine, ci doar săvârșite înspre bucuria vieții altora.

Mă găsesc încă la început de drum și acesta pare a fi prea ușor: plin de iarbă verde crudă, ca la început de primăvară și de lume, ca în mult-visata grădină a Raiului. Atât de lină e ridicarea mea înspre mine însămi. Atât de simplă. De parcă mi-ar fi așezat cineva aripi pe umeri și mi-ar fi dat laolaltă cu darul întrebuințării lor și cele necesare științei de a le prețui. Pare ușoară trecerea de la ceilalți către mine însămi, ca o adiere. Iar pașii către sufletu-mi plutesc, fără să atingă pământul și tina. Înaintarea e mai pură ca o apă rece și dulce de munte într-o zi de vară toridă. Iar eu merg către mine și știu că mă voi întâlni pe drum. Mi-o șoptesc în cale toate frunzele și-o citesc în fiecare scoarță blândă și mânăgăietoare de mesteacăn pe care-mi alin obrazul înfierbântat de urcuș.

Mă adorm în clipociri de fericire odede încinate fiecărei clipe peste care am trecut cu bine sau rău, mă aplec și culeg încet, cu smerenie, fiecare rod al zilelor ce mi-au fost dăruite.

Și simt că abia acum pot vorbi despre mine, după ce l-am cunoscut, mai întâi de toate, pe cel de lângă mine, pe acel mult prea îndepărtat cândva aproape al meu.

Mă descopăr cu uimire și înțeleg că darurile despre care gândeam cândva că nu mi-au fost oferite, nefiindu-mi așezate la căpătai în zilele dintâi ale vieții, sunt cu mine și au fost mereu *în* mine, din prima clipă când am întrezărit lumina pe Pământ. Numai că a fost nevoie să trăiesc până să înțeleg asta. A fost necesar să trec pe sub furcile caudine ale durerilor și umilințelor până să înțeleg în sfârșit cine sunt și, mai ales, *de ce* sunt. Și să mă accept aşa cum sunt, imperfectă, cu probleme, fără să fi avut stofă de lider și fără să fi păsit vreodată pe un podium al învingătorilor, fără ambiții mai mult sau mai puțin deșarte.

Sunt un om ca toți oamenii și sunt uimită, în sfârșit, să înțeleg că mă primesc cu brațele deschise în inima mea. Acceptându-mă fără rezerve, fără condiții și fără de hotare. Iubindu-mă pentru toate cele ce mă compun și mă descompun totodată în ființa ce-o văd zi de zi în oglindă și pe care cândva nu o mai doream în viața mea.

Azi sunt un om bucuros să se înțeleagă și să se placă exact pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce și-ar fi dorit alții să fie. Mi-am îndreptat spatele biciuit de nefericire și ating cu fruntea cel mai înalt nor de pe cer, deschizând astfel înaintea mea nemărginirea. Înspre binele meu, în sfârșit!

București, 17 iulie 2016

Mulțumesc!

*T*n numele speranței, am numai mulțumiri de răspândit în lumea largă. Pentru tot și toate, tuturor. Nu numai Binelui, ci până și proprietelor neîmpliniri, nefericiri, dureri. Trădărilor, minciunilor, ratărilor, grozăvilor. Pentru că m-au ajutat să rămân întreagă, să nu-mi iau câmpii, anorându-mă și mai mult în viață întreagă aşa cum este ea, cu bune și cu rele, priponindu-mi pornirile nărăvașe și adesea inconștiente către autodistrugere. Căci ce nevoie ar mai fi fost de ele în ecuația oricum pustiitoare a destinului meu?

Cu siguranță că și voi ați fost învățați încă de mici să rostiți plini de recunoștință „Mulțumesc!“ pentru fiecare lucru ce v-a fost dăruit. Măcar o dată-n zi, dar de obicei de cel puțin două-trei ori. O faceați seara, la marginea patului, copii fiind, mulțumindu-l lui Dumnezeu conform învățăturilor bunicii, dar și atunci când vă ridicăți de la masă. Sau pentru fiecare cadou pe care-l primeați – de la Moș Crăciun, de la iepuraș sau de la vreo mătușă care vă îndrăgea.

„Mulțumesc!“ ar trebui să fie unul dintre primele cuvinte pe care să le spunem senini și plini de zâmbet atunci când poate nici în picioare nu mergem prea bine, imediat după „mama“ și „tata“.